

Sivas Cumhuriyet University Educational Sciences Institute Journal

<https://dergipark.org.tr/tr/pub/cebcd>

Founded: 2021

Available online, ISSN: 2822-3675

Publisher: Sivas Cumhuriyet Üniversitesi

Examining the Relationship Between Co-Parenting and Power Sharing in Parents

Cem ALAN^{1,a,*}, Bekir ÇELİK^{2,b}

¹ Faculty of Education, Çanakkale Onsekiz Mart University, Çanakkale, Turkey

² Faculty of Education, Çanakkale Onsekiz Mart University, Çanakkale, Turkey

*Corresponding author

Research Article

Acknowledgment

#This study is a part of first author's master's thesis

History

Received: 01/09/2023

Accepted: 26/10/2023

This paper was checked for plagiarism using iThenticate during the preview process and before publication.

Copyright © 2017 by Sivas Cumhuriyet University Educational Sciences Institute Journal. All rights reserved.

ABSTRACT

This study examined the relationship between "co-parenting relationships" and "power sharing between parents" of adults with children in primary school. In addition, co-parenting scores of parents and power sharing scores of parents were examined according to various demographic variables. In addition, the predictive power of power sharing among parents on co-parenting levels was also investigated. In this context, data were collected from 295 participants in Çanakkale province using demographic information form, Co-Parenting Relationships Scale and Power Sharing in Couple Relationships Scale. As a result of the analyses, it was found that there was a statistically significant relationship between co-parenting and parental power sharing. Co-parenting and parental power sharing did not differ depending on demographic variables (education level, employment status, income level, number of children), and co-parenting and parental power sharing had a negative and very weak relationship with parents' age. In addition, it was seen that power sharing in parents explained 34.4% of shared parenting levels. The findings were discussed in the context of the related literature.

Keywords: parenting, co-parenting, power-sharing in parents, parenting alliance, primary school student

Ebeveynlerde Ortak Ebeveynlik ve Güç Paylaşımı Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Bilgi

#Bu çalışma ilk yazarın yüksek

lisans tezinin bir parçasıdır.

*Sorumlu yazar

Süreç

Geliş: 01/09/2023

Kabul: 26/10/2023

Bu çalışma ön inceleme sürecinde ve yayımlanmadan önce iThenticate yazılımı ile taranmıştır.

Copyright

This work is licensed under Creative Commons Attribution 4.0 International License

ÖZ

Bu çalışmada ilkokulda çocuğu olan yetişkinlerin "ortak ebeveynlik ilişkileri" ve "ebeveynler arasındaki güç paylaşımları" arasındaki ilişki incelenmiştir. Bununla birlikte ebeveynlerin ortak ebeveynlik puanları ve ebeveynlerde güç paylaşımı puanları çeşitli demografik değişkenlere göre incelenmiştir. Ayrıca ebeveynlerde güç paylaşımının ortak ebeveynlik düzeylerini yordama gücü de araştırılmıştır. Bu kapsamda Çanakkale ilinde bulunan 295 katılımcıdan demografik bilgi formu, Ortak Ebeveynlik İlişkileri Ölçeği ve Çift İlişkilerinde Güç Paylaşımı Ölçeği kullanılarak veri toplanmıştır. Yapılan analizler sonucunda ortak ebeveynlik ile ebeveynlerde güç paylaşımı arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olduğu bulunmuştur. Ortak ebeveynlik ve ebeveynlerde güç paylaşımının demografik değişkenlere (eğitim durumu, çalışma durumu, gelir düzeyi, çocuk sayısı) bağlı olarak farklılaşmadığı, ortak ebeveynlik ve ebeveynlerde güç paylaşımının ebeveynlerin yaşıyla negatif yönde ve çok zayıf bir ilişkiye sahip olduğu görülmüştür. Ayrıca ebeveynlerde güç paylaşımının ortak ebeveynlik düzeylerini %34.4 oranında açıkladığı görülmüştür. Bulgular ilgili literatür bağlamında tartışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: ebeveynlik, ortak ebeveynlik, ebeveynlerde güç paylaşımı, ebeveynlik ittifakı, ilkokul öğrencisi

^a cem_alan@hotmail.com

^b <https://orcid.org/0000-0003-3428-2934>

^a bekirceliktr@gmail.com

^b <https://orcid.org/0000-0001-8372-0174>

How to Cite: Alan, C., & Çelik, B. (2023). Ebeveynlerde ortak ebeveynlik ve güç paylaşımı arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Sivas Cumhuriyet University Educational Sciences Institute Journal*, 2(2): 36-47

Giriş

Yirmi birinci yüzyıl getirdiği pek çok başka değişikliğin yanında aile ve evlilik hayatında da değişimler yaratmıştır. Aileye ve ebeveynliğe ilişkin bakış açısı değişmiş, aile ilişkisinin kurulması için iki kişinin evlenmesi ve çocuk yapmalarının gerekli olduğuna yönelik geleneksel bakış açısı zayıflamış ve ebeveynliğin de evliliği devam eden iki yetişkin tarafından sürdürülmesi yönündeki inanç yerini farklı ebeveynlik biçimlerine bırakmıştır (Abela ve Walker, 2014). Evliliğin bazı çiftler için boşanma ile sonuçlanmasıyla tek ebeveynli ya da boşanmış çiftler tarafından evliliğin ortak yürütüldüğü aileler de kurulmuş, hatta bazı çiftler ebeveynlik ilişkisini evlilik ilişkisi olmadan sürdürmeye başlamıştır. Gelenekselleşmiş ebeveynlik algısının değişmesiyle birlikte daha eşitlikçi ebeveynlik ilişkisi kurulmaya başlanmış ve bu durum evlilikler üzerinde de gerek aile içi görev dağılımları gerekse kariyere odaklanma noktasında olumlu sonuçlar doğurmaya başlamıştır (Deutsch, 2001). Aile yapısındaki tüm bu değişiklikler ve farklı bakış açıları farklı boyutlarda çocuk anne-baba ilişkilerini de etkilemiş ve değiştirmiştir.

Evlilik üzerine araştırmalar ilk olarak sosyologların ilgi alanı olmuş, psikoloji alanındaki araştırmalar daha çok anne-çocuk arasındaki ilişkiye odaklanmıştır (Grych, 2002). Araştırmaların dar bir alanda sürmesinden ötürü, daha geniş bir bakış açısına ihtiyaç olduğunun anlaşılmasıyla birlikte evlilik ilişkileri ve ebeveynlik arasındaki ilişki araştırılmaya başlanmış ve eşlerin ebeveynlik rolünde birbirlerini desteklemeleri ve çocuğun bakım sürecindeki görev ve sorumlulukları paylaşımları olarak ifade edilen ortak ebeveynliğin aracı rolü görülerek çalışmalar bu yönde genişletilmiştir (McHale vd., 2012). Bu bakış açısı değişikliğiyle birlikte eşlerin çocukla ya da birbirleriyle kurdukları ikili ilişkiler yerine eşler ve çocuktan oluşan üçlü yapı (anne-baba, anne-çocuk ve baba-çocuk) arasındaki ilişki ve bunun yarattığı sonuçlar incelenmeye başlanmıştır. McHale ve arkadaşlarına (2012) göre ilk olarak boşanmış ailelerdeki ebeveynlerin yasal süreçteki rollerine ilişkin bir kavram olarak kullanılan ortak ebeveynlik, zamanla Minuchin (1985), Haley (1976) gibi aile kuramcılarının çalışmalarıyla bütünleştirilerek, ailedeki bu üçgenli ilişkiyi tanımlayan bir kavram haline gelmiştir.

Ortak ebeveynlik, ebeveynlik ittifakı olarak tanımlanmakta, ebeveynlerin çocuğun bakımı sürecinde birbirlerini ne derece destekledikleri ya da desteklemedikleri ile ilişkili görülmektedir (Gable vd., 1992). Çocuğun doğumuyla birlikte ilişkinin ikili yapıdan üçlü bir yapı haline gelmesiyle, bu üçlü yapıdaki ilişki kurma biçimleri de değişmekte, yeni görevler ve sorumluluklar oluşmakta, bu görev ve sorumlulukları üstlenme sürecinde ebeveynler ittifak halinde olmaktadır. Bu ittifak hali birbirini desteklemeyi içerebildiği gibi, birbirlerinin ebeveynliklerini kötülemeyi de içerebilmektedir. Bu destek ve kötülemenin ötesinde, evlilik ilişkilerinin bu koalisyon üzerinde nasıl etki yarattığı da önemli görülmektedir. Ortak ebeveynlik ilişkisi çocuğun doğumuyla birlikte başlayıp devam eden bir süreç olarak görülmekle birlikte, çocuğun doğumundan önce,

ebeveynler arası ilişkide de ortaya çıkmaktadır (Van Egeren ve Hawkins, 2004). Çocuğun gelişim dönemlerine bağlı olarak ortak ebeveynlik ilişkisi de değişebilmekte ve çocuğun bir yetişkin olup evden ayrılmasıyla birlikte bu ilişki sona ermemekte, belirginliği azalmış olsa da sürmektedir. Ortak ebeveynlik aynı zamanda sadece anne ve babanın sürdürdüğü bir etkinlik ve ilişki biçimi olarak görülmemektedir (Feinberg, 2003). Çocuğa yönelik fiziksel ve duygusal destek, aynı zamanda çocuğun gelişim ihtiyaçlarının ve güvenlik ihtiyacının karşılanmasına dayalı bir süreç olan ortak ebeveynlik, bu ebeveynlik rolünün gerektirdiği yeterlilikleri sağlayan herhangi biri tarafından da gerçekleştirilebilmektedir (Van Egeren ve Hawkins, 2004). Ortak ebeveynlik ilişkisi üzerine yapılan çalışmalarda bu görevi üstlenmiş büyük anne ve büyük babanın da bu ilişkiyi sürdürdüğü gibi, ergenlik çağındaki ebeveynlerin de bu ilişkiyi sürdürdüğü görülmektedir (Fuller-Thomson vd., 2014; Nelson vd., 2015; Varga ve Gee, 2017).

Feinberg (2003), ortak ebeveynliğe etki edebilecek üç unsur tanımlamıştır. Bunlar; bireysel etkiler (ebeveyn ve çocuk özellikleri), aile düzeyinde etkiler (ebeveynler arası ortak ebeveynlik ilişkisi) ve aile dışı düzeyde etkilerdir (ekonomik durum ve sosyal destek). Aile sistemlerinin bir ögesi ve bu sistemin yürütücü alt sisteminin bir bileşeni olarak görülen ortak ebeveynlik ilişkisi, aile sisteminin dinamiği içerisinde sürekli değişime uğrayabilmekte ve etkileşim içerisinde bulunduğu diğer sistemlere bağlı olarak, yeni etkilere karşı uyulanabilmektedir (Boričević Maršanić ve Kušmić, 2013; McDaniel vd., 2018). Ailenin günlük olağan etkileşim döngüsü içerisinde, ortak ebeveynlik ilişkisi de farklı biçimlerde varlığını sürdürmektedir. Ortak ebeveynlik ilişkisi ebeveynler arasında çatışmalı bir ilişkiye de yol açabilmekte, çatışmalı bir ilişki kurulması sonrası, bu çatışmalar örtük bir biçimde de sürebilmektedir (Petren vd., 2017); özellikle boşanmış ebeveynlerde çocuk annenin sosyal destek kaynağı haline gelebilmekte ve babaya mesaj yollama aracı olarak görülebilmektedir. Bu çatışmalar sonucu oluşan koalisyonlarda, anneler erkek çocukları kız çocuklarına göre daha yüksek düzeyde üçgenleşmeye çekme eğilimindedir (Margolin vd., 2001). Evliliklerinde çatışma olan ailelerde erkek çocuklar daha yoğun bir şekilde bu çatışmalara dahil olmaktadır. Burada annelerin güç paylaşımındaki eşitsizliği dengelemek amacıyla babaya karşı erkek çocuklarını yanlarına çekmeye çabaladıkları düşünülmektedir. Bu bağlamda aile içerisindeki ortak ebeveynlik ilişkisi çocuğa doğrudan veya dolaylı olarak etki edebilmektedir.

Ebeveynlikte güç paylaşımı, evli ve çocuklu çiftlerin günlük yaşamda yaptıkları seçimler ve aldıkları kararlar yoluyla oluşmaktadır (Deutsch, 2001). Ebeveynlik paylaşılan bir süreç olarak görülmektedir ve bu paylaşım eşitlikçi bir şekilde yapılabildiği gibi eşit olmayan bir paylaşım da söz konusu olabilmektedir (Knudson-Martin, 2013). Atwood ve Scholtz (2005)'e göre bireylerin ebeveynlik kararları üzerinde etkili pek çok faktör (toplumsal cinsiyet rolü, kariyer, sosyal etkileşimler gibi)

yer alır ve bu duruma benzer şekilde ebeveynliğin paylaşımında da rol oynayan çeşitli faktörler (ebeveynliğe ilişkin imajlar gibi) yer almaktadır. Örneğin anneliğe ilişkin kültürel mitler, çocuğun ailenin biricik ögesi olduğunu ve ihtiyaçlarının karşılanmasının ailenin en önemli önceliği olduğunu; bu ihtiyaçları en iyi şekilde karşılayabilecek aile üyesinin ise anne olduğunu vurgulamaktadır. Bu kültürel mitle şekillenen ebeveynlik sonucunda anne ve babalar hayatlarını çocuk için yeniden düzenlemekte ve bir anlamda bu kültürel miti kendi hayatları yoluyla devam ettirmektedir. Geleneksel bir ilişkide erkeğe araçsal bir rol yüklenmekte ve mali sorumlulukların yükünü erkek omuzlamaktadır. Kadın ise ifade edici bir rol edinmekte ve ev işleri ve çocuğun bakımı onun görevi olarak algılanmaktadır (Atwood ve Scholtz, 2005). Eşitlikçi bir ilişkide eşler arasında rol geçişleri yaşanabilmekte, eşler arasında aile ve evliliğe ilişkin birbirlerinin kararlarına saygı ve bu kararları paylaşma belirginleşmektedir. Eşitlikçi bir ilişkide gücün somut olarak eşit paylaşılması değil, eşit paylaşıldığına yönelik algı eşler için daha önemli görülmektedir. Gücün paylaşımına ilişkin iki farklı yaklaşımı Bay-Cheng ve arkadaşları (2018), güç paylaşımının belirli alanlara bölünen ve sayılabilen (bölgesel) şekilde yapılabildiği gibi, paylaşılan ve karşılıklıdaya dayanan (uyumlu) bir şekilde de yapılabildiğini belirtmektedir. Buradan da eşitlikçi bir paylaşımın karşılıklı olduğu vurgusu yapılabileceği sonucu çıkmaktadır.

Güç ilişkiseldir ve partnerlerin kendi bireysel ihtiyaçları, hedefleri ve çıkarları için bir diğerini etkileme becerisi olarak açığa çıkar (Knudson-Martin, 2013). Genellikle ilişkilerde daha güçlü olan taraf, zayıf olan tarafın ihtiyaçlarını görmezden gelme ve kendi istekleri yönünde ilişkiyi organize etme yanlısı olmaktadır. Zayıf olan partner güçlü olan partnerin kararlarına uyum sağlama eğiliminde olmakta, süreç bu şekilde işleme de her iki tarafın da birbirlerini etkilemeye çalıştığı sonuçsuz güç mücadeleleri yaşanmaktadır. Destekleyici ilişkilerde ise partnerler gücü paylaşma eğiliminde olmakta ve ilişkinin esenliğini ön planda tutarak karşılıklı empati, birbirlerinin düşünce ve kararlarına saygı gibi ilişki becerileri göstermektedir. Bu süreç çeşitli bakım görevlerinin paylaşımında da etkin bir şekilde işlemektedir. Ebeveynlerin gerçekleştirdikleri çocuk bakımı süreci dört farklı aşamada gerçekleşmektedir (Doucet, 2015). Bunlar; çocuğun karşılanmamış ihtiyaçları olduğunu fark etmek, bu ihtiyacın karşılanması için sorumluluk üstlenmek, bakım vermeye dönük eylem ve bu eylem sonrası ihtiyacın karşılandığından emin olmak şeklindedir.

Çiftlerde gücün paylaşımının aldığı biçimler incelendiğinde ise eşitlikçi, hiyerarşik ve anarşist yapıda üç tip paylaşımın olduğu görülmektedir (Gray-Little vd., 1996). Eşitlikçi paylaşım kararların alınmasında partnerlerin birbirleriyle uzlaşarak sonuca vardıkları bir ilişki yaratırken; hiyerarşik paylaşımında partnerlerden birisi daha güçlü bir konumda yer aldığından, ilişkideki kararlarda daha güçlü olan partner belirleyici rol oynamakta; anarşist bir paylaşımın olduğu çiftlerde ise güç paylaşımındaki belirsizlik karar almada da bir belirsizlik

yaratarak, çiftlerin ilişkilerine yönelik alacakları her yeni karar, çiftler arasında yeni bir çatışmanın doğmasına yol açabilmektedir. Anarşist bir paylaşımın olduğu çiftlerin evliliklerinden duydukları memnuniyetin de güç paylaşımındaki belirsizliğe bağlı olarak düşük olduğu, uzlaşma eğiliminde olan eşitlikçi çiftlerle, eşlerinin gücüne uyum sağlayabilen hiyerarşik paylaşımına sahip çiftlerde ise evlilikten duyulan doyumun daha yüksek olduğu ifade edilmektedir (Gray-Little vd., 1996). Çiftlerde güç paylaşımının eşitlikçi bir biçimde olması karşılıklı saygı, empati ve kararların ortaklaşa alınması gibi sonuçlar doğurmaktadır (Kaura ve Allen, 2004). Çiftlerde gücün eşit olmayan bir şekilde dağılımı ise eşler arasındaki ilişkide çatışmalı süreçlerin yaşanmasına yol açmaktadır (Vrabel vd., 2020). Gable ve arkadaşları (1992) gücün eşit olmayan bir şekilde paylaşımının çatışmalı bir ortak ebeveynlik ilişkisi yürütülmesiyle ilişkili olabileceğini vurgulamaktadır. Bu çalışmanın ebeveynler arasındaki ev içi iş bölümü, çocuk bakımı ve diğer ebeveynlik görevleri arasındaki paylaşım ve koordinasyonun çiftler arasındaki güç paylaşımıyla olan ilişkisinin netleşmesine yardımcı olacağı; bunun yanında baba katılımı, anne kapı bekçiliği gibi ebeveyn davranışlarının arkasında işleyen süreçlerin daha belirgin bir şekilde anlaşılmasına yardımcı olabileceği düşünülmektedir. Alan yazın tarandığında, ortak ebeveynlik ve ebeveynlikte güç paylaşımına ilişkin çalışmaların ülkemizde son zamanlarda yapılmaya başlandığı ancak sınırlı sayıda çalışmanın olduğu görülmüştür (Özdemir vd., 2020; Sayan Karahan, 2021; Sönmez, 2021). Bu araştırma ilgili literatüre katkı sağlamanın yanında yapılacak yeni çalışmalara da zemin oluşturabilecektir. Araştırmanın sonuçlarından evlilik ve aile danışmanlarının, okul psikolojik danışmanlarının ve aile ile çalışan diğer ruh sağlığı uzmanlarının yararlanabilecekleri düşünülmektedir.

Bu çalışmada, ilköğretim çocukları olan ebeveynlerde güç paylaşımı ve ortak ebeveynlik arasındaki ilişkilerin incelenmesi amaçlanmıştır. Bu kapsamda ortak ebeveynlik ve ortak ebeveynliğin alt boyutları ile ebeveynlerde güç paylaşımı arasındaki ilişkiler incelenmiş, ebeveynlerde güç paylaşımının ortak ebeveynlik düzeylerini yordama durumuna bakılmış ve bu iki değişkenin çeşitli demografik özelliklere (eğitim durumu, çalışma durumu, gelir düzeyi, çocuk sayısı, yaş) göre farklılaşma düzeyi incelenmiştir.

Yöntem

Bu çalışma nicel araştırma yöntemlerinden birisi olan ilişkisel araştırma modeline göre oluşturulmuştur. Bu çalışmada ortak ebeveynlik ve ebeveynlerde güç paylaşımı arasındaki ilişkinin ve bu iki değişkenin katılımcıların demografik özelliklerine (eğitim durumu, çalışma durumu, gelir düzeyi, çocuk sayısı, yaş) bağlı olarak farklılaşma düzeylerinin ortaya koyulması amaçlanmıştır.

Çalışma Grubu

Yapılan çalışmada katılımcılar, Çanakkale ilinde ilköğretim eğitim gören çocukları bulunan evli bireylerden seçilmiş ve bu bireylerden uygun örnekleme yöntemiyle

veri toplanmıştır. Toplam 303 katılımcıdan veri toplanmıştır. Seçkisiz olmayan örnekleme yöntemlerinden biri olan uygun örnekleme yöntemi veri toplama sürecini zaman, maliyet ve kaynaklar bakımından kolaylaştıracağı düşünüldükten sonra, Çanakkale'nin merkezinde bulunan ilkokulların ilgili idari birimleri, sınıf öğretmenleri ve rehber öğretmenleriyle bağlantı kurularak, hazırlanan online form bu kişilere elektronik posta ve sosyal medya araçları vasıtasıyla yollanmış ve bu yolla velilere ulaşılarak veri toplama süreci tamamlanmıştır. Katılımcıların yaş aralığı 26 ile 58 arasında ve yaş ortalaması 38.99'dur. Diğer demografik bilgiler Çizelge 1'de sunulmuştur.

Veri Toplama Araçları

Bu çalışmada katılımcıların demografik bilgilerini toplamak amacıyla araştırmacılar tarafından hazırlanan "Demografik Bilgi Formu" kullanılmış, ortak ebeveynlik ve ebeveynlerde güç paylaşımı arasındaki ilişkinin incelenmesi için Çetin (2020) tarafından uyarlanan "Ortak Ebeveynlik İlişkileri Ölçeği" ile Arıcı-Şahin ve Keklik (2019) tarafından geliştirilen "Çift İlişkilerinde Güç Paylaşımı Ölçeği" kullanılmıştır.

Kişisel bilgi formu. Katılımcıların çeşitli kişisel bilgilerini (yaş, cinsiyet, eğitim durumu, çalışma durumu, gelir düzeyi, çocuk sayısı) toplamak üzere hazırlanmış bir formdur. Bu formun hazırlanmasında ortak ebeveynlik ve ebeveynlerde güç paylaşımıyla ilgili literatürden yararlanılmış ve her iki değişkenle de ilişkisi bulunabilecek demografik özellikler belirlenmiş ve forma dahil edilmiştir.

Ortak Ebeveynlik İlişkileri Ölçeği. Feinberg ve arkadaşları (2012) tarafından geliştirilen Ortak Ebeveynlik İlişkileri Ölçeği (The Coparenting Relationship Scale-CRS), Çetin (2020) tarafından Türkçe'ye uyarlanmıştır. Orijinal ölçek ebeveynlik anlaşması, ebeveynliğin desteklenmesi,

eşin ebeveynliğini kötüleme, eşin ebeveynliğini onaylama, iş bölümü, çatışmaya maruz bırakma ve ebeveyn yakınlığı olmak üzere yedi alt boyuttan oluşmaktadır. Çetin (2020) tarafından yapılan uyarlama çalışmasında yapılan hesaplamalar sonucunda 6 boyutlu bir yapı ortaya çıkmış ve ebeveyn yakınlığı boyutu ölçek dışında tutulmuştur. Ölçeğin Türkçe versiyonunun Cronbach Alfa katsayıları ebeveynlik anlaşması için .65, ebeveynliğin desteklenmesi için .82, eşin ebeveynliğini kötüleme .62, eşin ebeveynliğini onaylama .74, çatışmaya maruz bırakma için .80 ve iş bölümü için maddeler arası korelasyon katsayı .25 olarak hesaplanmıştır. Ölçekten yüksek puan alan bireylerin daha olumlu ortak ebeveynlik ilişkilerine sahip oldukları (iş bölümü, anlaşma, ebeveynliğin onaylanması, ebeveynlik desteği düzeyleri yüksek; ebeveynler arası çatışma ve birbirlerinin ebeveynliklerini kötüleme düzeyleri düşük), ölçekten düşük puan alan bireylerin daha olumsuz ortak ebeveynlik ilişkilerine sahip oldukları (iş bölümü, anlaşma, ebeveynliğin onaylanması, ebeveynlik desteği düzeyleri düşük; ebeveynler arası çatışma ve birbirlerinin ebeveynliklerini kötüleme düzeyleri yüksek) söylenebilmektedir. Ölçeğin Türkçe versiyonu 6'lı likert tipinde 25 maddeden oluşmaktadır. Mevcut çalışmada Ortak Ebeveynlik ilişkileri ölçeğinin Cronbach alfa katsayı değeri .88, alt boyutların Cronbach alfa değerlerinde ise ortak ebeveynlikte anlaşmanın .77, ortak ebeveynlikte desteğin .96, eşin ebeveynliğini kötülemenin .76, eşin ebeveynliğini onaylamanın .93, çatışmaya maruz bırakmanın .87 olarak bulunmuş, iş bölümünün korelasyon değeri ise $r = .187$ olarak bulunmuştur.

Çift İlişkilerinde Güç Paylaşımı Ölçeği. Çift ilişkilerinde Güç Paylaşımı Ölçeği, Arıcı-Şahin ve Keklik (2019) tarafından geliştirilmiştir. Bu ölçeğin amacı çiftler arasındaki güç paylaşımı düzeyinin belirlenmesidir. Ölçek 5'li likert tipinde 30 maddeden oluşmaktadır. Ölçekten alınabilecek en düşük puan 30 olup, alınabilecek en yüksek puan ise 150'dir. Ölçekten alınan puanın yüksek olması

Çizelge 1. Çalışmaya katılım gösteren bireylerin kişisel özelliklerinin dağılımı

Demografik Özellikler	Gruplar	n	%
Eğitim Durumu	Lise ve Öncesi	74	25.1
	Üniversite	180	61.0
	Yüksek Lisans/Doktora	41	13.9
Cinsiyet	Erkek	63	21.4
	Kadın	232	78.6
Gelir Düzeyi	Düşük	31	10.5
	Orta	251	85.1
	Yüksek	13	4.4
Çocuk Sayısı	1 Çocuk	86	29.2
	2 Çocuk	182	61.7
	3 Çocuk ve Üzeri	27	9.2
Çalışma Durumu	Çalışıyorum	180	61.0
	Çalışmıyorum	115	39.0

çiftler arasındaki güç paylaşımının eşitlikçi bir şekilde yapıldığını, düşük olması ise eşit olmayan bir güç paylaşımına sahip olduklarını göstermektedir. Ölçeğin yapı geçerliği doğrulayıcı ve açılıyıcı faktör analizleri yoluyla belirlenmiştir. Doğrulamalı faktör analizi sonucunda ölçeğin uyum değerlerinin ($\chi^2/df = 1.7$, RMSEA = .06, CFI = .98, NNFI = .98, SRMR = .06) ve ki kare değerinin ($p=.00$) serbestlik derecesine oranının (1.9) sonucunda ölçeğin kabul edilebilir bir uyum iyiliğine sahip olduğu görülmüştür. Bu sonuçlara bağlı olarak ölçeğin toplam varyansın %58.9'unu açıkladığı ve güç paylaşımının toplam varyansın %38,29'unu açıklayan arkadaşlık, toplam varyansın %7.2'sini açıklayan bir partnerin diğeri üzerindeki belirleyiciliği, toplam varyansın %5.2'sini açıklayan ilişkisel stres karşısında tepkisellik, toplam varyansın %4.2'sini açıklayan etkiye açıklık ve toplam varyansın %4'ünü açıklayan ilişkisel bir talepte bulunma alt boyutlarından oluştuğu görülmüştür. Ölçeğin Cronbach alfa katsayı değeri .89 olarak bulunmuştur. Ölçeğin iç tutarlık katsayısı .94, alt boyutların iç tutarlık katsayıları ise; arkadaşlık alt boyutu için .91, bir partnerin diğeri üzerindeki belirleyiciliği alt boyutu için .87, ilişkisel stres karşısında tepkisellik alt boyutu için .84, etkiye açıklık alt boyutu için .78 ve ilişkisel bir talepte bulunma alt boyutu için .66 olarak bulunmuştur. Mevcut çalışmada Çift İlişkilerinde Güç Paylaşımı ölçeğinin Cronbach alfa katsayı değeri .93 olarak bulunmuştur.

Verilerin Analizi

İlişkisel analizler ve grup karşılaştırmalarına geçmeden önce veri seti incelenmiş, eksik veya hatalı cevaplar verdiği tespit edilen 8 katılımcı veri setinden çıkarılarak analizler 295 katılımcı ile gerçekleştirilmiştir. Sonrasında değişkenlerin dağılımlarının, her bir alt boyutun dağılımının ve gruplara bağlı dağılımların normal dağılım gösterip göstermediği incelenmiştir. Çarpıklık ve basıklık değerlerinin $[-1,+1]$ aralığında olması dağılımın normal olduğu şeklinde yorumlanmaktadır (Büyüköztürk vd., 2020). İlgili değişkenler ve alt boyutların Kolmogorov-Smirnov testi sonuçları, çarpıklık ve basıklık değerleri, medyan-ortalama yakınlıkları; Q-Q ve P-P grafikleri, histogram grafikleri ve kutu grafikleri incelenerek normal dağılım gösteren veriler parametrik yöntemlerle, normal dağılım göstermeyen veriler non-parametrik yöntemlerle incelenmiştir. Bu değişkenlerin analizinde IBM SPSS 25.0 paket programı kullanılmıştır.

Bulgular

Katılımcıların ortak ebeveynlik toplam puanlarının çalışıp-çalışmama durumuna göre farklılaşp farklılaşmadığını incelemek amacıyla uygulanan bağımsız örneklem t testi sonuçlarına göre, çalışan katılımcıların ortak ebeveynlik toplam puanları ($\bar{x}=115,82$) ile çalışmayan katılımcıların ortak ebeveynlik toplam puanları ($\bar{x}=114,94$) arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır [$t(293)= .320, p>.05$]. Katılımcıların güç paylaşımı puanlarının çalışıp-çalışmama durumuna göre farklılaşp farklılaşmadıklarını incelemek amacıyla uygulanan bağımsız örneklem t testi sonuçlarına göre,

çalışan katılımcıların güç paylaşımı toplam puanları ($\bar{x}=118,16$) ile çalışmayan katılımcıların ortak ebeveynlik toplam puanları ($\bar{x}=116,75$) arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır [$t(293)= .568, p>.05$].

Katılımcıların ortak ebeveynlik toplam puanlarının cinsiyete göre farklılaşp farklılaşmadıklarını incelemek amacıyla uygulanan bağımsız örneklem t testi sonuçlarına göre, erkek katılımcıların ortak ebeveynlik toplam puanları ($\bar{x}=118,89$) ile kadın katılımcıların ortak ebeveynlik toplam puanları ($\bar{x}=114,55$) arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır [$t(293) = 1.324, p>.05$]. Katılımcıların güç paylaşımı puanlarının cinsiyete göre farklılaşp farklılaşmadıklarını incelemek amacıyla uygulanan bağımsız örneklem t testi sonuçlarına göre, erkek katılımcıların güç paylaşımı toplam puanları ($\bar{x}=118,94$) ile kadın katılımcıların ortak ebeveynlik toplam puanları ($\bar{x}=117,25$) arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır [$t(293) = .537, p>.05$].

Katılımcıların ortak ebeveynlik toplam puanlarının ve ebeveynlerde güç paylaşımı puanlarının ebeveynlerin eğitim durumlarına (lise ve öncesi, üniversite, yüksek lisans/doktora) göre farklılaşp farklılaşmadıklarına ilişkin bilgilerin ortaya konması amacıyla tek yönlü varyans analizi (ANOVA) yapılmıştır. Analiz sonuçlarına göre, katılımcılardan lise ve daha alt düzeyde eğitim görenlerin ortak ebeveynlik toplam puanları ortalaması ($\bar{x}=114,49$), üniversite eğitimi alanların ortak ebeveynlik toplam puanları ortalaması ($\bar{x}=115,03$) ve yüksek lisans/doktora eğitimi görenlerin ortak ebeveynlik toplam puanları ortalaması ($\bar{x}=119,22$) arasında anlamlı bir farklılık oluşmamaktadır [$F(2-294) = .639, p>.05$]. Katılımcıların eğitim durumlarına göre güç paylaşımı puanlarında farklılaşmanın olup olmadığını ortaya koymak amacıyla yapılan tek yönlü varyans analizi (ANOVA) sonuçlarına göre, katılımcılardan lise ve daha alt düzeyde eğitim görenlerin güç paylaşımı ortalama puanları ($\bar{x}=119,58$), üniversite eğitimi alanların güç paylaşımı ortalama puanları ($\bar{x}=116,63$) ve yüksek lisans/doktora eğitimi görenlerin güç paylaşımı ortalama puanları ($\bar{x}=118,34$) arasında anlamlı bir farklılık oluşmamaktadır [$F(2-294) = .559, p>.05$].

Katılımcıların ebeveynlerde güç paylaşımı puanlarının ve ortak ebeveynlik toplam puanlarının ebeveynlerin çocuk sayılarına (1 çocuk, 2 çocuk, 3+ çocuk) göre farklılaşp farklılaşmadıklarına ilişkin bilgilerin ortaya konması amacıyla Kruskal Wallis-H testi yapılmıştır. Katılımcıların çocuk sayılarına göre güç paylaşımı puanlarının farklılaşp farklılaşmadığı incelendiğinde gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır [$H(2)=2.697, p=.260>.05$]. Katılımcıların çocuk sayılarına göre ortak ebeveynlik toplam puanlarının farklılaşp farklılaşmadığını incelendiğinde de gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır [$H(2)=.007, p=.997>.05$].

Katılımcıların ebeveynlerde güç paylaşımı puanlarının ve ortak ebeveynlik toplam puanlarının ebeveynlerin gelir düzeylerine (düşük, orta, yüksek) göre farklılaşp farklılaşmadıklarına ilişkin bilgilerin ortaya konması amacıyla Kruskal Wallis-H testi yapılmıştır. Katılımcıların

gelir düzeylerine göre güç paylaşımı puanlarının farklılaşp farklılaşmadığı incelendiğinde gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır [$H(2)=5.770, p=.056>.05$]. Katılımcıların gelir düzeylerine göre ortak ebeveynlik toplam puanlarının farklılaşp farklılaşmadığını incelendiğinde de gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır [$H(2)=3.100, p=.212>.05$].

Ebeveynlerin yaşları ile ortak ebeveynlik toplam puanları ve ebeveynlerde güç paylaşımı puanları arasındaki ilişki Pearson Momentler Çarpımı Korelasyonu yoluyla incelenmiştir (Çizelge 2). Ebeveynlerin yaşları ile ortak ebeveynlik arasında negatif yönde çok zayıf düzeyde bir ilişkinin olduğu görülmüştür ($r= -.049, p<.001$). Ebeveynlerin yaşları ile ebeveynlerde güç paylaşımı arasında negatif yönde çok zayıf düzeyde bir ilişkinin olduğu görülmüştür ($r= -.020, p<.001$).

Çizelge 2. Katılımcıların yaşları ile ortak ebeveynlik toplam puanları ve güç paylaşımı puanları arasındaki korelasyona ilişkin veriler

Değişkenler	Yaş
Ortak Ebeveynlik	-.049**
Güç Paylaşımı	-.020**

** $p<.01$

Ebeveynlerde güç paylaşımı puanları ile ortak ebeveynlik toplam puanları, anlaşma, destek, onaylama, çatışmaya maruz bırakma, kötüleme ve iş bölümü puanları arasındaki ilişki Pearson Momentler Çarpımı Korelasyonu yoluyla incelenmiştir. Ebeveynlerde güç paylaşımı ile ortak ebeveynlik arasında pozitif yönde orta düzeyde anlamlı bir ilişkinin olduğu görülmektedir ($r= .587, p<.001$). Ebeveynlerde güç paylaşımı ile ortak ebeveynlikte anlaşma arasında negatif yönde zayıf düzeyde anlamlı bir ilişkinin olduğu görülmektedir ($r= -.301, p<.001$). Ebeveynlerde güç paylaşımı ile ortak ebeveynlikte destek arasında pozitif yönde zayıf düzeyde anlamlı bir ilişkinin olduğu görülmektedir ($r= .429, p<.001$). Ebeveynlerde güç paylaşımı ile eşin ebeveynliğini onaylama arasında pozitif yönde zayıf düzeyde anlamlı bir ilişkinin olduğu görülmektedir ($r= .363, p<.001$). Ebeveynlerde güç paylaşımı ile iş bölümü arasında negatif yönde çok zayıf düzeyde bir ilişkinin olduğu görülmektedir ($r= -.132, p<.001$). Ebeveynlerde güç paylaşımı puanları ile eşin ebeveynliğini kötüleme ve çatışmaya maruz bırakma puanları arasındaki ilişki Spearman Sıralama Korelasyon Katsayısı yoluyla incelenmiştir. Katılımcıların ebeveynlerde güç paylaşımı puanları ile eşin ebeveynliğini kötüleme puanları arasında negatif yönde zayıf düzeyde anlamlı bir ilişki olduğu görülmektedir ($r= -.426, p<.001$). Katılımcıların ebeveynlerde güç paylaşımı puanları ile çatışmaya maruz bırakma puanları arasında negatif yönde

zayıf düzeyde anlamlı bir ilişki olduğu görülmektedir ($r= -.386, p<.001$) (Çizelge 3).

Ebeveynlerde güç paylaşımının ortak ebeveynlik ilişki düzeylerini yordama düzeyi incelendiğinde, ebeveynlerde güç paylaşımı ile ortak ebeveynlik arasında pozitif yönde ($R=.587, R^2=.344$) doğrusal bir ilişki gözlenmiştir. Ebeveynlerde güç paylaşımı puanı, ortak ebeveynlik puanının %34'ünü açıklamaktadır. Etki büyüklüğü orta düzeydedir ve ebeveynlerde güç paylaşımı ile ortak ebeveynlik arasındaki ilişki anlamlıdır ($t=12,404, p=.000$). Ebeveynlerin güç paylaşımı puanları yükseldikçe ortak ebeveynlik puanları da yükselmektedir ve güç paylaşımı puanındaki her 1 puanlık artış ortak ebeveynlik puanında 0.65 puanlık artışa sebep olmaktadır. İlgili regresyon modelinin ebeveynlerin güç paylaşımı puanlarından ortak ebeveynlik puanlarının yordanmasında kullanılmaya uygun olduğu görülmektedir ($F=153,869, p=.000$).

Tartışma, Sonuç ve Öneriler

Bu araştırmada ilkökulda çocuğu olan ebeveynlerin güç paylaşımları ve ortak ebeveynlikleri incelenmiştir. Yapılan analizler cinsiyet, gelir durumu, çalışma durumu, eğitim düzeyi ve çocuk sayısı gibi demografik değişkenlerin ebeveynlerde güç paylaşımı ve ortak ebeveynlik puanları ile ilişkili olmadığını göstermiştir. Bunun yanında katılımcıların yaşları ile ortak ebeveynlik ve güç paylaşımı puanları arasında negatif düşük korelasyon bulunmuştur. Ebeveynlerde güç paylaşımının ortak ebeveynlik ilişkisi üzerinde pozitif yönde ve anlamlı bir etkiye sahip olduğu araştırma sonuçlarında ortaya koyulmuştur.

Ebeveynlerin cinsiyetleri, ebeveynlerin var olan ortak ebeveynlik ilişkilerini ve güç paylaşımlarını farklılaştırmamaktadır. Katılımcıların ortak ebeveynlik puanları incelendiğinde, her iki cinsiyetten katılımcıların da puanlarının görece yüksekliği göze çarpmaktadır. Farklılaşmanın oluşmamasında, katılımcıların toplumsal cinsiyet rolleri açısından daha eşitlikçi bir bakış açısına sahip olmalarının etkisinin olabileceği düşünülebilmektedir. Ebeveynler arasındaki güç paylaşımı durumlarında cinsiyetin önemine vurgu yapılmaktadır (Dunbar ve Burgoon, 2005). Çiftlerin toplumsal cinsiyet rollerine bağlı olarak güce ilişkin sahip oldukları bakış açısı, onların ilişkilerinde gücü nasıl paylaşacaklarını belirleyici bir rol oynayabilmektedir (Atwood, 2012; Bentley vd., 2007). Bonach ve arkadaşları (2005), ebeveynlerin ortak ebeveynlik ilişkilerinin kalitesinin cinsiyete bağlı olarak farklılaşma durumunu incelemişlerdir. İlgili çalışmada, ebeveynlerin ortak ebeveynlik ilişki kalitesinin belirleyicileri olarak çatışma ve destek boyutlarının puanlarından yararlanmış, ebeveynlerin bu boyutlardan aldıkları puanların cinsiyete göre farklılaşmadığı görülmüştür. Ebeveynlerin farklı yaşam dönemlerine ve

Çizelge 3. Güç paylaşımı ile ortak ebeveynlik toplam puan ve alt boyutları arasındaki ilişkiye yönelik veriler

Değişkenler	Ortak Ebeveynlik Toplam Puanı	Anlaşma	Destek	Onaylama	Çatışmaya Maruz Bırakma	Kötüleme	İş Bölümü
Güç Paylaşımı Puanı	.587**	-.301**	.429**	.363**	-.386**	-.426	-.132**

** $p<.01$

farklı yaşantılara bağlı olarak ortak ebeveynlik ilişkilerinin ve bu ilişkinin düzeyinin cinsiyete bağlı olarak farklılaşmış farklılaşmama durumunun da değişebileceği görülmektedir.

Katılımcıların ortak ebeveynlik ilişkilerinin ve güç paylaşımlarının gelir durumu ve katılımcıların çalışıp çalışmadığına göre farklılaşmasına ilişkin bulgular incelendiğinde, değişkenlerin gelir durumu ve çalışma durumuna bağlı olarak farklılaşmadığı görülmektedir. Bu çalışmayla benzer bulguları olan Hock ve Mooradian (2012) çalışan annelerin çalışmayan annelere göre daha düşük düzeyde ortak ebeveynlik dayanışması bildirdiklerini bulmuşlardır. Bu çalışmanın bulgularından farklı olarak, Cohen ve Levin (2012) yaptıkları çalışmada ebeveynlerin çalışma durumları ve gelir düzeylerinin eşlerin birbirleriyle kurdukları ortak ebeveynlik ilişkisi üzerinde etkili olduğunu ortaya koymuşlardır. İlgili çalışmaya göre, finansal zorluk yaşayan ebeveynler arasında ortak ebeveynlik ilişkisi daha çatışmalı bir şekilde sürmektedir. Bunun yanında düşük gelire sahip babaların ortak ebeveynlik ilişkileri daha olumsuz bir şekilde devam etmekte, annelerin gelirleri ortak ebeveynlik ilişkisine anlamlı bir etki etmemektedir. Literatürde çift ilişkilerinde partnerler arasındaki güç eşitliği ya da eşitsizliğinin çiftlerin maddi durumları ve eşlerin çalışma durumları ile ilişkilerini inceleyen çalışmalar yapılmış ve anlamlı ilişkiler ortaya koyulmuştur (Auspurg vd., 2017; Deutsch vd., 2003; Mui- Teng Quek ve Knudson-Martin, 2006). İlgili çalışmalarda bulgulardan farklı bir şekilde, bu çalışmada ebeveynlerin algıladıkları gelir durumu ve çalışma durumunun ebeveynler arasındaki güç paylaşımını farklılaştırmadığı görülmüştür. Bu durumun anlamlılık gösteren çalışmaların gerçekleştirildiği toplumların kültürel özelliklerinin, bu çalışmanın gerçekleştirildiği kültürden farklı olmasından kaynaklanabileceği değerlendirilmektedir.

Ortak ebeveynliğin ve güç paylaşımının ebeveynlerin eğitim seviyesine göre farklılaşmasına ilişkin bulgular incelendiğinde, değişkenlerin ebeveynlerin eğitim durumuna bağlı olarak farklılaşmadığı görülmektedir. Gaunt'un (2008) yürüttüğü çalışmada, çocuğun doğumu sonrası baba katılımı ve anne bekkiliğinin nasıl şekillendiği incelenmiş ve düşük eğitimli annelerin anne bekkiliği davranışı sergileyerek, baba katılımının azalmasına yol açtığı görülmüştür. Burada çocuk kendi ihtiyaçlarını gideremeyecek yaşta ve bakım görevlerini, anne birincil bakım veren rolü üstlenerek gerçekleştirmektedir ve baba ise yardımcı rolü üstlenerek, sadece çocukla oyun oynayan veya annenin yardım isteği sonucu bakım verme görevini gerçekleştiren bir pozisyondadır (Jia ve Schoppe-Sullivan, 2011). Bu çalışmada güç paylaşımının eğitim düzeyine göre değişmediği bulunmasına karşın, eğitim seviyesinin yüksekliğine bağlı olarak daha eşitlikçi bir ilişkinin oluşabileceğini belirten çalışmalar da mevcuttur (Arıcı-Şahin, 2017; Steil ve Turetsky, 1987). Bu durum zaman içerisinde çevresel faktörlerin (sosyal medya, televizyon, artan sosyal etkileşim vb.) etkisi ile aile içerisindeki güç paylaşımına ilişkin algıların değişmesi ile açıklanabilir.

İlerleyen zamanlarda yapılan çalışmaların sonuçlarının değerlendirilmesi bu konuya açıklık getirebilecektir.

Katılımcıların çocuk sayısı ile değişkenler arasındaki ilişki incelendiğinde, ebeveynler arasındaki güç paylaşımı düzeylerinin ve ortak ebeveynlik puanlarının ebeveynlerin çocuk sayılarına bağlı olarak farklılaşmadığı görülmektedir. Ortak ebeveynlik ilişkisi genellikle tek çocuklu ailelerde ölçümlenmiş olsa da, çok çocuklu aileler de incelenmeye başlanmış ve buna yönelik araştırmalar yapılmıştır. Örneğin, Kuo ve arkadaşlarının (2017) yaptıkları çalışmada ikinci çocuğun doğumunun ebeveynlerin ortak ebeveynlik ilişkilerine yansımaları incelenmiş, ebeveynlerin daha öncesinde çatışmalı bir ortak ebeveynlik ilişkisine sahip olmalarının, çocuğun doğumu sonrası da ilişkilerini bu şekilde sürdürmelerine zemin hazırlayabileceğini belirtmişlerdir. İleride yapılabilecek araştırmalarda kardeşlerin yaşlarına ilişkin veri toplanarak bu konu hakkında daha derinlemesine bilgiler ortaya koyulabilir.

Ortak ebeveynlik ilişkisinin ve güç paylaşımının ebeveynlerin yaşıyla aralarındaki ilişkiye ilişkin bulgular incelendiğinde, her iki değişken arasında negatif yönde düşük düzeyde bir ilişkinin olduğu görülmektedir. Aile içerisindeki çocuğun yaşının artmasıyla farklı ebeveyn sorumlulukları ortaya çıkabilmekte ve buna bağlı olarak ortak ebeveynlik ilişkilerinde de değişimler meydana gelebilecektir. Çocuğun bulunduğu gelişim dönemine bağlı olarak ebeveynlerin sahip oldukları sorumluluklar da değişim gösterebilmektedir. Margolin ve arkadaşlarının (2001) yaptığı çalışmaya göre okul öncesi dönemde çocukları bulunan ebeveynler, ergenlik öncesi dönemde çocukları bulunan ebeveynlere göre daha yüksek düzeyde ebeveynlik iş birliği bildirmiştir. Bu çalışmadan hareketle, çocuğun büyümesi ve çocuğa ilişkin bakım görevlerinin azalmasıyla birlikte, ebeveynler arası iş bölümü de önem kaybedebilmektedir. Çocuğun bakımına ilişkin sorumlulukların azalmasıyla birlikte, ebeveynlerin aralarındaki ilişkinin bu bakım süreçleri üzerindeki etkisi de azalabilmektedir. Benzer şekilde ebeveynlerin yaşları arttıkça aralarındaki güç paylaşımının eşitlikçi bir paylaşımından eşit olmayan bir paylaşımına doğru değişim gösterdiği söylenebilmektedir. Tang (1999) Çin'de gerçekleştirdiği bir çalışmada, evlilikte partnerler arasındaki güç dağılımının yaşa bağlı olarak değişip değişmediğini incelemiş ve yaşa bağlı olarak partnerler arasındaki güç dağılımının değişmediğini bulgulamıştır. Ortak ebeveynlik ve güç paylaşımı ile yaş arasındaki ilişki incelenirken doğal olarak kültürel öğelerin dikkate alınması, daha toplulukçu ve daha bireysel toplumlarda aile içi rol dağılımlarının da değişebileceği göz ardı edilmemelidir.

Ortak ebeveynlik ve güç paylaşımı arasında orta düzeyde pozitif anlamlı ilişki bulunmuştur. Ayrıca destek ve onaylama ile güç paylaşımı arasında düşük düzeyde pozitif anlamlı ilişkiler bulunmuştur. Ortak ebeveynlik ilişkisinin destekleyici bir şekilde sürdürülmesinin baba katılımını arttırdığı ve anne bekkiliği davranışının daha az görülmesine yol açtığı (Örn. Schoppe-Sullivan vd., 2008; Jia ve Schoppe-Sullivan, 2011), buna paralel olarak ortak

ebeveynlik ilişkisinin rekabetçi bir biçimde sürdürüldüğü ailelerde baba katılımının daha düşük olduğu (Örn. Jia ve Schoppe-Sullivan, 2011; Murphy vd., 2017) çeşitli araştırmalar tarafından ortaya koyulmuştur. Ebeveynler arasındaki güç paylaşımının eşit olmayan bir şekilde gerçekleştirildiği ebeveynlerde, babanın güç paylaşımı yönünden daha güçlü bir pozisyonda yer almasının, onun ebeveynlik görevlerini yerine getirmede daha isteksiz olmasına ve baba katılımının daha düşük olmasına yol açabileceği, annenin güç paylaşımı yönünden daha güçlü bir pozisyonda yer almasının da, anne beççiliği davranışının görülmesine ve bundan kaynaklı olarak baba katılımının daha da düşmesine yol açabileceği değerlendirilmektedir. Bonds ve Gondoli'ye göre (2007) ebeveynlerin evlilik uyumunun yüksek olması ortak ebeveynlik ilişkisinin destekleyici bir şekilde sürmesini sağlamaktadır ve bu durum annenin çocukla daha sıcak bir ilişki kurmasına aracılık etmektedir. Ortak ebeveynlik ilişkisinin destekleyici biçimde sürmesinin bu aracı rolü, evlilik ve anne-çocuk ilişkisi arasında olumlu bir geçişin sağlanmasında etkili olmaktadır. Ebeveynlerin birbirlerinin ebeveynlik biçimlerini onaylamalarının, ortak ebeveynlik ilişkisinin olumlu bir şekilde sürmesi açısından önemli olduğu yapılan araştırmalarda vurgulanmaktadır (Feinberg, 2003; Van Egeren; 2003; Van Egeren ve Hawkins, 2004). Elde edilen bulgudan hareketle, olumlu ortak ebeveynlik ilişkisine sahip olan ebeveynlerin güç paylaşımı yönünden eşitlikçi bir paylaşımına sahip oldukları; olumsuz ortak ebeveynlik ilişkisine sahip olan ebeveynlerin ise eşitsiz bir güç paylaşımına sahip oldukları söylenebilmektedir.

Ortak ebeveynlik alt boyutlarından olan iş bölümü ve anlaşma ile güç paylaşımı arasında negatif yönlü düşük anlamlı bir ilişki bulunmuştur. Ortak ebeveynlik ilişkisinde ebeveynlerin arasında gerçekte varolan iş bölümünden ziyade, bu iş bölümünü ebeveynlerin adil olarak algılayıp algılamadıklarının daha önemli görülmektedir (Feinberg, 2002; McHale vd., 2004). Toplumsal cinsiyet rolleri açısından gelenekçi bakış açısına sahip ebeveynlerde, erkeklerin çeşitli ev içi sorumluluklar ve bakım görevlerine ilişkin sorumluluklardan kaçındıkları ve kadınların bu görevleri kendi kadınlık görevleri olarak gördükleri bilinmektedir (Deutsch vd., 2003). Deal ve arkadaşları (1989) birbirleriyle anlaşma düzeyi yüksek ve ebeveynlik konularında partnerleriyle benzer fikirlere sahip ebeveynlerin etkili ebeveynlik becerilerine sahip olduklarını, anlaşma düzeyleri düşük ebeveynlerin ise ebeveynlik konularında kararsız ve partnerleriyle uyuşmayan, etkisiz bir ebeveynlik ilişkisi kurduklarını söylemektedir. Ebeveynlerin birbirleriyle ebeveynlik konularında anlaşmalarında evlilik ilişkilerinin gidişatı da etkili olmaktadır. Daha olumlu bir evlilik ilişkisi, anlaşma düzeyi yüksek bir ebeveynlikle ilişkiliyken, daha olumsuz bir evlilik ilişkisi ise, ebeveynler arası anlaşmanın düşük olduğu bir ebeveynlikle ilişkilidir. Ebeveynlik ile ilgili yaşanan her anlaşmazlık yıkıcı sonuçlara yol açmamaktadır (Feinberg, 2003). Anlaşmazlıkların nasıl çözüldüğü anlaşmazlığın mahiyetinden daha fazla önem kazanmaktadır. Eşitlikçi bir güç paylaşımının olduğu

ebeveynlerin, yaşadıkları anlaşmazlıkları ve çatışmaları yapıcı bir şekilde çözümlenerek, evliliklerinde bu yolla bir ilerleme sağlayabilecekleri ve bu anlaşmazlıkların çocuğa yansımaları engelleyici bir tutum sergileyebilecekleri düşünülmektedir. Eşitsiz bir güç paylaşımının olduğu ebeveynlerde ise, ebeveynler arası anlaşmazlıkların, ebeveynlerden birinin hiyerarşik olarak daha güçsüz bir pozisyonda yer almasından kaynaklı olarak yok sayılıyor olabileceği düşünülmektedir.

Bu araştırmanın sonuçlarına göre ebeveynlerde güç paylaşımının ortak ebeveynlik ilişkisi üzerinde pozitif yönde ve anlamlı bir etkiye sahip olduğu, ayrıca ebeveynlerde güç paylaşımının ortak ebeveynlik düzeylerini %34,4 oranında açıkladığı görülmüştür. Bu bulgulardan anlaşıldığı üzere, ebeveynlerde güç paylaşımının eşit olmayan bir paylaşımından eşitlikçi bir paylaşımına doğru yönelim göstermesi, ebeveynlerin ortak ebeveynlik ilişkilerinin de daha olumlu bir hale gelmesini sağlamaktadır. Bu bulgulardan hareketle, ebeveynlerde güç paylaşımına ilişkin terapötik müdahalelerin, ebeveynlerin ortak ebeveynlik ilişkisini de olumlu bir şekilde etkileyebilecektir. Aralarında eşitsiz bir güç ilişkisi bulunan ebeveynlere ilişkin müdahalelerin, aralarındaki ilişkiyi güç paylaşımı açısından eşitlikçi bir yönde etkilemesinin, ebeveynlerin ortak ebeveynlik ilişkilerinin de daha destekleyici, birbirlerinin ebeveynlik kararlarını onaylayıcı ve saygıyla karşılayan, daha az çatışmanın ve eleştirinin görüldüğü bir ilişkiye dönüşmesini sağlayabileceği söylenebilmektedir.

Ortak ebeveynlik ilişkisi çocuğun yetiştirilmesi sürecinde ebeveynler arasındaki varolan yatay bir ilişkidir ve bu ilişki çocuğun yaşamı üzerinde önemli etkiler yaratmaktadır (Molla Cusi vd., 2020; Murphy vd., 2017). Ebeveynler arasındaki güç paylaşımının daha eşitlikçi olmasının ebeveynlerin evliliklerinin daha olumlu bir şekilde devam etmesini sağladığı ve çatışma sıklığının azalmasını sağladığı, güç paylaşımının eşitsiz bir biçimde gerçekleşmesinin ebeveynler arasında çatışma sıklığının artmasına, ebeveynlerden birinin çocukla koalisyon kurma yoluna gitmesine ve aile içerisindeki ilişkilerin yıpranmasına yol açtığı görülmektedir (Bay-Cheng vd., 2018; Fosco ve Grych, 2010; Knudson-Martin, 2013; Minotte vd., 2010). Ebeveynler arasındaki güç paylaşımının daha eşitlikçi bir biçimde gerçekleşmesinin, ebeveynler arasındaki ilişkide karşılıklı empati, birbirlerinin düşünce ve kararlarına saygı gibi ilişkisel becerileri beraberinde getirdiği bilindiğinden, ortak ebeveynlik ilişkisinin de daha destekleyici bir şekilde sürmesine ve ebeveynler arasındaki çatışmaların ve ebeveynle çocuk arasındaki koalisyonların azalmasına sebep olabilecektir (Knudson-Martin, 2013; Heiden Rootes vd., 2010). Ebeveynler arasındaki ilişkinin daha eşitlikçi bir biçimde sürmesiyle birlikte, ortak ebeveynlik ilişkisinin olumsuz bir şekilde sürmesinden kaynaklı olarak çocuklarda görülen içselleştirme (kaygı, depresyon, suçluluk gibi) ve dışsallaştırma (öfke, şiddet gibi) problemlerinin azalabileceği düşünülmektedir. Olumlu ebeveynlik ilişkilerinin çocukla kurulan ilişkiyi de olumlu etkileyeceği ve bu yolla baba katılımının daha yüksek

düzeyde görülebileceği ve bununla bağlantılı olarak, eşitlikçi bir ilişkinin yansıması olarak anne bekliliği davranışının da azalabileceği düşünülmektedir.

Evlilikte ve ebeveynlikte güce ilişkin konular psikolojik danışmanlık sürecinde genellikle göz ardı edilmektedir. Bu çalışmada da görüldüğü üzere, ebeveynlerin aralarındaki güç paylaşımı ebeveynlerin çocuklarını büyütmek için kurdukları koalisyonun önemli belirleyicilerinden biri olarak aile hayatı içerisinde yer almaktadır. Aile terapisi ve bireysel psikolojik danışmanlık alanlarında, ebeveynlerin ebeveynlikten kaynaklı problemlerinin terapi ortamına taşınması durumlarında ebeveynler arasındaki güç paylaşımının niteliği ve bu paylaşımın ilişkiyi ne derece

etkilediği de göz önünde bulundurulmalıdır. Ortak ebeveynlik ilişkisine yönelik psiko-eğitim programları hazırlanırken, ebeveynlerin aralarındaki güç paylaşımına yönelik psiko-eğitsel faaliyetlerin eklenmesini, çalışmaların sonuçlarının daha etkili olmasını sağlayabilecektir. Ayrıca çocuğun doğumundan önce çiftler tarafından katılım gösterilen, ebeveynliğe hazırlığa yönelik eğitimlerde, ebeveynliğe geçiş aşamasındaki çiftlere güç paylaşımının daha eşitlikçi bir hale gelmesine ilişkin müdahale programları düzenlemenin de ortak ebeveynlik ilişkisinin daha olumlu hale gelmesini sağlayabileceği düşünülmektedir.

Kaynaklar

- Abela, A. ve Walker, J. (2014). Global changes in marriage, parenting and family life: An overview. A. Abela ve J. Walker (Ed.), *Contemporary issues in family studies: Global perspectives on partnerships, parenting and support in a changing World* içinde (5-15. ss.). West Sussex, UK: John Wiley & Sons.
- Arıcı-Şahin, F. (2017). *Feminist yaklaşıma dayalı ilişki geliştirme programının güç paylaşımı, benlik yönelimleri ve çift uyumuna etkisi* [Yayınlanmamış Doktora Tezi]. Hacettepe Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- Arıcı-Şahin, F. ve Keklik, I. (2019). Conceptualization of power sharing between partners in couple relationships: A scale development study in Turkey. *Journal of Family Social Work*, 22(3), 253-273. <https://doi.org/10.1080/10522158.2018.1542649>
- Atwood, J. D. (2012). Couples and money: The last taboo. *The American Journal of Family Therapy*, 40(1), 1-19. <https://doi.org/10.1080/01926187.2011.600674>
- Atwood, J. D. ve Scholtz, C. (2005). Power differentials in relationships: Who's the boss? Assessment and therapeutic considerations. *Journal of Couple & Relationship Therapy*, 4(4), 57-77. https://doi.org/10.1300/J398v04n04_04
- Auspurg, K., Iacovou, M. ve Nicoletti, C. (2017). Housework share between partners: Experimental evidence on gender-specific preferences. *Social Science Research*, 66, 118-139. <https://doi.org/10.17863/CAM.8668>
- Bay-Cheng, L. Y., Maguin, E. ve Bruns, A. E. (2018). Who wears the pants: The implications of gender and power for youth heterosexual relationships. *The Journal of Sex Research*, 55(1), 7-20. <https://doi.org/10.1080/00224499.2016.1276881>
- Bentley, C. G., Galliher, R. V. ve Ferguson, T. J. (2007). Associations among aspects of interpersonal power and relationship functioning in adolescent romantic couples. *Sex Roles*, 57(7), 483-495. <https://doi.org/10.1007/s11199-007-9280-7>
- Bonach, K., Sales, E. ve Koeske, G. (2005). Gender differences in perceptions of coparenting quality among expartners. *Journal of Divorce & Remarriage*, 43(1- 2), 1-28. https://doi.org/10.1300/J087v43n01_01
- Bonds, D. D. ve Gondoli, D. M. (2007). Examining the process by which marital adjustment affects maternal warmth: the role of coparenting support as a mediator. *Journal of Family Psychology*, 21(2), 288-296. <https://doi.org/10.1037/0893-3200.21.2.288>
- Boričević Maršanić, V. ve Kušmić, E. (2013). Coparenting within the family system: Review of literature. *Collegium Antropologicum*, 37(4), 1379-1384.
- Büyüköztürk, Ş., Çokluk, Ö. ve Köklü, N. (2020). Sosyal bilimler için istatistik. Ankara: Pegem Akademi.
- Cohen, O. ve Levin, L. (2012). Impact of financial and employment status on the co-parenting of divorcing couples in Israel. *Journal of Family Studies*, 18(1), 47- 61. <https://doi.org/10.5172/jfs.2012.18.1.47>
- Çetin, M. (2020). *Ortak ebeveynlik ve eğitimde aile katılımı: Gündüsel inançların arabuluculuk rolleri* [Yayınlanmamış Doktora Tezi]. Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- Deal, J. E., Halverson Jr, C. F. ve Wampler, K. S. (1989). Parental agreement on child-rearing orientations: Relations to parental, marital, family, and child characteristics. *Child Development*, 60(5), 1025-1034. <https://doi.org/10.2307/1130776>
- Deutsch, F. M. (2001). Equally shared parenting. *Current Directions in Psychological Science*, 10(1), 25-28. <https://doi.org/10.1111/1467-8721.00107>
- Deutsch, F. M., Roksa, J. ve Meeske, C. (2003). How gender counts when couples count their money. *Sex Roles*, 48(7), 291-304. <https://doi.org/10.1023/A:1022982328840>
- Doucet, A. (2015). Parental responsibilities: Dilemmas of measurement and gender equality. *Journal of Marriage and Family*, 77(1), 224-242. <https://doi.org/10.1111/jomf.12148>
- Dunbar, N. E. ve Burgoon, J. K. (2005). Perceptions of power and interactional dominance in interpersonal relationships. *Journal of Social and Personal Relationships*, 22(2), 207-233. <https://doi.org/10.1177/0265407505050944>
- Feinberg, M. E. (2002). Coparenting and the transition to parenthood: A framework for prevention. *Clinical Child and Family Psychology Review*, 5(3), 173-195. <https://doi.org/10.1023/a:1019695015110>
- Feinberg, M. E. (2003). The internal structure and ecological context of coparenting: A framework for research and intervention. *Parenting: Science and Practice*, 3(2), 95-131. https://doi.org/10.1207/S15327922PAR0302_01
- Feinberg, M. E., Brown, L. D. ve Kan, M. L. (2012). A multi-domain self-report measure of coparenting. *Parenting*, 12(1), 1-21. <https://doi.org/10.1080/15295192.2012.638870>
- Fosco, G. M. ve Grych, J. H. (2010). Adolescent triangulation into parental conflicts: Longitudinal implications for appraisals and adolescent-parent relations. *Journal of Marriage and Family*, 72(2), 254-266. <https://doi.org/10.1111/j.1741-3737.2010.00697.x>
- Fuller-Thomson, E., Serbinski, S. ve McCormack, L. (2014). The rewards of caring for grandchildren: Black Canadian grandmothers who are custodial parents, co-parents, and extensive babysitters. *Grand Families: The Contemporary Journal of Research, Practice and Policy*, 1(1), 4-31.

- Gable, S., Belsky, J. ve Crnic, K. (1992). Marriage, parenting, and child development: Progress and prospects. *Journal of Family Psychology*, 5(3-4), 276. <https://doi.org/10.1037/0893-3200.5.3-4.276>
- Gaunt, R. (2008). Maternal gatekeeping: Antecedents and consequences. *Journal of Family Issues*, 29(3), 373-395. <https://doi.org/10.1177/0192513X07307851>
- Gray-Little, B., Baucom, D. H. ve Hamby, S. L. (1996). Marital power, marital adjustment, and therapy outcome. *Journal of Family Psychology*, 10(3), 292. <https://doi.org/10.1037/0893-3200.10.3.292>
- Grych, J. H. (2002). Marital relationships and parenting. M. H. Bornstein (Ed.), *Handbook of parenting: Social conditions and applied parenting* içinde (pp. 203–225). Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Haley, J. (1976). Problem-solving therapy. San Francisco: Jossey-Bass.
- Hock, R. M., ve Mooradian, J. K. (2012). Co-parenting quality among adoptive mothers: Contributions of socioeconomic status, child demands and adult relationship characteristics. *Child & Family Social Work*, 17(1), 85-95. doi: 10.1111/j.1365-2206.2011.00775.x
- Jia, R. ve Schoppe-Sullivan, S. J. (2011). Relations between coparenting and father involvement in families with preschool-age children. *Developmental Psychology*, 47(1), 106. <https://doi.org/10.1037/a0020802>
- Kaura, S. A. ve Allen, C. M. (2004). Dissatisfaction with relationship power and dating violence perpetration by men and women. *Journal of Interpersonal Violence*, 19(5), 576-588. <https://doi.org/10.1177/0886260504262966>
- Kuo, P. X., Volling, B. L. ve Gonzalez, R. (2017). His, hers, or theirs? Coparenting after the birth of a second child. *Journal of Family Psychology*, 31(6), 710. <https://doi.org/10.1037/fam0000321>
- Margolin, G., Gordis, E. B. ve John, R. S. (2001). Coparenting: a link between marital conflict and parenting in two-parent families. *Journal of Family Psychology*, 15(1), 3. <https://doi.org/10.1037/0893-3200.15.1.3>
- McDaniel, B. T., Teti, D. M. ve Feinberg, M. E. (2018). Predicting coparenting quality in daily life in mothers and fathers. *Journal of Family Psychology*, 32(7), 904. <https://doi.org/10.1037/fam0000443>
- McHale, J. P., Kuersten-Hogan, R. ve Rao, N. (2004). Growing points for coparenting theory and research. *Journal of Adult Development*, 11(3), 221-234. <https://doi.org/10.1023/B:JADE.0000035629.29960.ed>
- McHale, J., Waller, M. R. ve Pearson, J. (2012). Coparenting interventions for fragile families: What do we know and where do we need to go next?. *Family Process*, 51(3), 284-306. <https://doi.org/10.1111/j.1545-5300.2012.01402.x>
- Minuchin P. (1985). Families an individual development: Provocations from the field of family therapy. *Child Development*, 56, 289–302. <https://doi.org/10.2307/1129720>
- Molla Cusi, L., Günther-Bel, C., Vilaregut Puigdesens, A., Camprecios Orriols, M. ve Matali Costa, J. L. (2020). Instruments for the Assessment of Coparenting: A Systematic Review. *Journal of Child and Family Studies*, 29(9), 2487-2506. <https://doi.org/10.1007/s10826-020-01769-3>
- Murphy, S. E., Gallegos, M. I., Jacobvitz, D. B. ve Hazen, N. L. (2017). Coparenting dynamics: Mothers' and fathers' differential support and involvement. *Personal Relationships*, 24(4), 917-932. <https://doi.org/10.1111/pere.12221>
- Nelson, L. E., Thach, C. T., Shelton, M. M. ve Boyer, C. B. (2015). Co-parenting relationship experiences of Black adolescent mothers in active romantic partnerships with the fathers of their children. *Journal of Family Nursing*, 21(3), 413-442. <https://doi.org/10.1177/1074840714560753>
- Özdemir, Y., Sağkal, A. S., Salman-Engin, S., Çevik, A. Ç. ve Gür, G. (2020). Türkiye’de birlikte ebeveynlik deneyimleri: Nitel bir çalışma. *Nesne Dergisi*, 8(16), 43-48. <https://doi.org/10.7816/nesne-08-16-04>
- Petren, R. E., Ferraro, A. J., Davis, T. R. ve Pasley, K. (2017). Factors linked with coparenting support and conflict after divorce. *Journal of Divorce & Remarriage*, 58(3), 145-160. <https://doi.org/10.1080/10502556.2017.1300013>
- Rootes, H. K. M., Jankowski, P. J. ve Sandage, S. J. (2010). Bowen family systems theory and spirituality: Exploring the relationship between triangulation and religious questing. *Contemporary Family Therapy*, 32(2), 89-101. <https://doi.org/10.1007/s10591-009-9101-y>
- Sayan Karahan, A. (2021). Boşanma sürecinde ortak ebeveynlik ve ortak velayete ilişkin bir derleme. *OPUS-Uluslararası Toplum Araştırmaları Dergisi*, 18(44), 8500-8523. <https://doi.org/10.26466/opus.970966>
- Schoppe-Sullivan, S. J., Brown, G. L., Cannon, E. A., Mangelsdorf, S. C. ve Sokolowski, M. S. (2008). Maternal gatekeeping, coparenting quality, and fathering behavior in families with infants. *Journal of Family Psychology*, 22(3), 389. <https://doi.org/10.1037/0893-3200.22.3.389>
- Sönmez, A. C. (2021). *Ebeveynliğe geçiş sürecinde olan ve olmayan evli bireylerin güç paylaşımı ve rol beklentileri bakımından incelenmesi* [Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi]. Pamukkale Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Denizli.
- Steil, J. M. ve Turetsky, B. A. (1987). Is equal better? The relationship between marital equality and psychological symptomatology. *Applied Social Psychology Annual*, 7, 73-97.
- Tang, C. S. K. (1999). Marital power and aggression in a community sample of Hong Kong Chinese families. *Journal of Interpersonal Violence*, 14(6), 586-602. <https://doi.org/10.1177/088626099014006002>
- Van Egeren, L. A. (2003). Prebirth predictors of coparenting experiences in early infancy. *Infant Mental Health Journal: Official Publication of The World Association for Infant Mental Health*, 24(3), 278-295. <https://doi.org/10.1002/imhj.10056>
- Van Egeren, L. A. ve Hawkins, D. P. (2004). Coming to terms with coparenting: Implications of definition and measurement. *Journal of Adult Development*, 11(3), 165-178. <https://doi.org/10.1023/B:JADE.0000035625.74672.0b>
- Varga, C. M. ve Gee, C. B. (2017). Co-parenting, relationship quality, and father involvement in African American and Latino adolescents. *Merrill-Palmer Quarterly*, 63(2), 210-236. <https://doi.org/10.13110/merrpalmquar1982.63.2.0210>
- Vrabel, J. K., Zeigler-Hill, V., Lehtman, M. ve Hernandez, K. (2020). Narcissism and perceived power in romantic relationships. *Journal of Social and Personal Relationships*, 37(1), 124-142. <https://doi.org/10.1177/0265407519858685>

Summary

Introduction

The twenty-first century has brought about changes in family and marital life, among many other things. The perspective on family and parenting has changed, the traditional view that two people should marry and have children in order to establish a family relationship has weakened, and the belief that parenting should be maintained by two married adults has been replaced by multiple forms of parenting (Abela and Walker, 2014). With divorce becoming one of the routine elements of marriage, families in which the marriage is carried out jointly by single-parent or divorced couples have been established, and some couples have even started to maintain the parenting relationship without a marital relationship. With the change in the perception of traditional parenting, more egalitarian parenting relationships have begun to be established and this has started to have more positive results on marriages (Deutsch, 2001). All these changes and different perspectives in the family have affected and changed the child-parent relationships in different dimensions.

Co-parenting is defined as a parenting alliance and is related to the extent to which parents support or disparage each other in the process of caring for the child (Gable et al., 1992). Although the co-parenting relationship is seen as a process that begins and continues with the birth of the child, it also occurs in the relationship between the parents before the birth of the child (Van Egeren and Hawkins, 2004). Power-sharing in parenting occurs through the choices and decisions that married couples with children make in daily life (Deutsch, 2001). While there are many factors that influence an individual's parenting (such as gender role, career, social interactions, etc.), these factors are not all determinants of these decisions. Parenting is seen as a shared process. This sharing can be done in an egalitarian way, as well as an unequal sharing. Both co-parenting and power-sharing within the family has an influence on both parents and their children especially if the children is in primary school.

In this study, it is aimed to examine the relationships between power sharing and co-parenting in parents with children in primary school and to reveal the findings. In this context, the relationships between the sub-dimensions of co-parenting and co-parenting and power sharing in parents were examined, the status of power sharing in parents procedural levels of joint parenting was examined, and the level of differentiation of these two variables according to various demographic characteristics (education status, work status, income level, number of children) and the relationship between these two variables and the ages of the parents were examined.

Method

This study was created according to the relational research model, which is one of the quantitative research methods. In the study, participants were selected from

married individuals who have children studying in primary school and the data were collected from these individuals by appropriate sampling method. Analyses were carried out with the data of 295 participants in total. In this study, the "Demographic Information Form" prepared by the researchers was used to collect the demographic information of the participants, and the "Scale of Joint Parenting Relations" adapted by Çetin (2020) and the "Power Sharing Scale in Couple Relations" developed by Arıcı-Şahin and Keklik (2019) were used to examine the relationship between joint parenting and power sharing in parents. For this research, participants were chosen from married individuals who have children enrolled in primary school in Çanakkale province. The data collected using the convenience sampling method were used for analysis. Before conducting relational analyses and group comparisons, the dataset was reviewed, and 8 participants who provided incomplete or incorrect responses were excluded. The subsequent analyses were performed with a sample of 295 participants. Afterwards, it was examined whether the distributions of the variables, the distribution of each sub-dimension and the distributions depending on the groups showed a normal distribution. Normally distributed data were analysed with parametric methods, while non-normally distributed data were analysed with nonparametric methods.

Results

As a result of the analyzes, there was no statistically significant difference between the total scores of co-parenting of working and non-working participants. Similarly, no significant difference was found between the total power-sharing scores of the participants who worked and those who did not. When the participants' co-parenting total scores and power-sharing total scores by gender were compared, no statistically significant difference was found between them. Parents' education level, number of the children and their income levels were compared in terms of their total co-parenting scores and power sharing scores, and no significant differences were found. It was seen that there was a very weak negative relationship between the ages of the parents and co-parenting. It was seen that there was a very weak negative relationship between the ages of the parents and the power sharing in the parents. When the situation of power sharing in parents to procedurally predict co-parenting relationship levels was examined, a positive linear relationship was observed between power sharing and co-parenting in parents. The parental power-sharing score explains 34% of the co-parenting score. The effect size was moderate and the relationship between power sharing and co-parenting in parents was significant.

Discussion

The gender of the parents does not have the consequence of differentiating the co-parenting relationships that the parents have. Considering the high scores of common parenting of parents, it can be said that they have a more egalitarian perspective in terms of

gender roles. Maintaining a supportive co-parenting relationship is known to increase paternal involvement and lead to a lower incidence of maternal caregiving behavior (Schoppe-Sullivan et al., 2008; Jia and Schoppe-Sullivan, 2011). In addition, in families where maternal caregiving behavior is frequently seen, it is known that paternal participation is lower in families where the co-parenting relationship is adversely affected and the co-parenting relationship is maintained competitively (Jia and Schoppe-Sullivan, 2011; Murphy et al., 2017). It is thought that in parents where power sharing between parents is carried out in an egalitarian manner, paternal participation in child's care tasks may be higher and maternal caregiving behavior may be less visible. In parents where power sharing between parents is carried out unequally, it is thought that the father's position in a stronger position in terms of power sharing may lead to his being more reluctant to perform parenting duties and lower paternal participation, while the mother's position in a stronger position in terms of power sharing may lead to the appearance of maternal guard behavior and therefore to a further decrease in paternal participation. According to Bonds and Gondoli (2007), the high marital harmony of the parents ensures that the co-parenting relationship continues in a more supportive way, which makes the mother's relationship with the child a warmer relationship. This mediating role of the supportive continuation of the co-parenting relationship is effective in ensuring a positive transition between marriage and the

mother-child relationship. With the continuation of the relationship between parents in a more egalitarian way, it is thought that the internalization (such as anxiety, depression, guilt) and externalization problems (such as anger, violence) seen in children may decrease due to the negative continuation of the common parenting relationship. It is thought that positive parenting relationships will also positively affect the relationship with the child and in this way, the participation of the father can be seen at a higher level and in connection with this, the mother's caregiving behavior can also decrease as a reflection of an egalitarian relationship.

Araştırmanın Etik Taahhüt Metni

Yapılan bu çalışmada bilimsel, etik ve alıntı kurallarına uyulduğu; toplanan veriler üzerinde herhangi bir tahrifatın yapılmadığı, karşılaşılabilecek tüm etik ihlallerde "Cumhuriyet Uluslararası Eğitim Dergisi ve Editörünün" hiçbir sorumluluğunun olmadığı, tüm sorumluluğun Sorumlu Yazara ait olduğu ve bu çalışmanın herhangi başka bir akademik yayın ortamına değerlendirme için gönderilmemiş olduğu sorumlu yazar tarafından taahhüt edilmiştir.

Araştırmanın Etik Kurul İzni

Bu araştırma için Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Bilimsel Araştırmalar Etik Kurulu'ndan izin alınmıştır (Tarih: 14.04.2022 tarih - Sayı: 08/16).